

อ่านเมื่อวันที่ 25 ส.ค. 2565

(ต. ๒๒.๑)

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๗๕๕/๒๕๕๙
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๖๓๕/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { นายมุhammadnur อาแว ผู้ฟ้องคดี
องค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๑
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๒
คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ที่ ๓ } ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่ง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองสงขลา คดีหมายเลขดำที่ ๓๘/๒๕๕๗ หมายเลขแดงที่ ๖๔/๒๕๕๙

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดี ดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ อำเภอระแงะ จังหวัดนราธิวาส ต่อมา ได้โอน (ย้าย) ไปดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลร่มไทร อำเภอสุคีริน จังหวัดนราธิวาส ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๕๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๔ ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายสืบเนื่องมาจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกรณีเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหาร ส่วนตำบลบองอ อำเภอระแงะ จังหวัดนราธิวาส ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นเหตุให้มีการทุจริตเงินของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หลังจากนั้น สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๕ สงขลา ได้มีหนังสือ ที่ ตผ ๐๐๓๓ สข/๑๗๐๙ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๗ แจ้งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผลการตรวจสอบ สืบสวนกรณีเงินขาดบัญชีประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๕ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรณีส่งจ่ายเช็คโดยไม่มีฎีกาเบิกจ่ายหรือหลักฐานให้ตรวจสอบ นางสุพิทยา ทิพย์รัตน์ ตำแหน่ง หัวหน้าส่วนการคลัง ซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีในขณะนั้น ได้กระทำการทุจริต โดยการแก้ไขจำนวนเงินในเช็คและเบิกเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว เป็นผลให้มีเงินขาดบัญชี รวมเป็นเงินจำนวน ๔,๐๓๐,๐๖๖.๕๒ บาท พร้อมกับแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการทางอาญา ทางแพ่ง และทางวินัยกับบุคคลที่เกี่ยวข้องรวมถึงผู้ฟ้องคดีด้วย ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๗๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดในกรณีดังกล่าว เมื่อคณะกรรมการฯ ดำเนินการสอบสวนแล้วเสร็จจึงได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด ตามหนังสือลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๔ เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า เห็นควรให้บุคคลที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในมูลละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นชอบ ตามความเห็นของคณะกรรมการดังกล่าว จึงได้มีหนังสือ ที่ นธ ๗๖๙๐๑/ว ๒๙๘ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕ รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดไปยังกระทรวงการคลัง ต่อมา กระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลาง พิจารณาแล้วจึงได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๖/๓๒๙๐๑ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า มีเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องได้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐในกรณีปฏิบัติหน้าที่ราชการ ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงและต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามความใน มาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ตามสัดส่วนความรับผิดชอบของแต่ละคน หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแยกเป็น ๒ กรณี ได้แก่ ๑) กรณีส่งจ่ายเช็ค โดยไม่มีฎีกาเบิกจ่ายหรือหลักฐานให้ตรวจสอบและกรณีแก้ไขจำนวนเงินในเช็ค จำนวน ๑ ราย คือ นางสุพิทยา ตำแหน่ง หัวหน้าส่วนการคลัง ให้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวน เป็นเงินจำนวน ๔,๐๑๓,๓๐๖.๔๖ บาท และ ๒) กรณีลงนามส่งจ่ายเช็คโดยไม่ใช้ความระมัดระวัง ตรวจสอบให้ดีว่ามีฎีกาและเอกสารหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายโดยถูกต้องครบถ้วนตามระเบียบ และมีหนี้ที่จะต้องชำระหรือไม่ อันเป็นช่องทางให้มีการกระทำทุจริตเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้โดยง่าย พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงซึ่งต้องรับผิดชอบใช้ ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากเช็คแต่ละฉบับที่แต่ละคนลงลายมือชื่อโดยให้รับผิดชอบคนละส่วนเท่า ๆ กัน ซึ่งแยกตามสัดส่วนแห่งความรับผิดชอบ ดังนี้ ๒.๑) นายสุไลมาน บินดาโอ๊ะ ตำแหน่ง หัวหน้าส่วนโยธา

/องค์การ...

องค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๗๔,๘๒๕ บาท ๒.๒) นายอาหะมะ สามูยามา ตำแหน่งประธานกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๙๓๔,๗๑๕.๗๘ บาท ๒.๓) นายการี หะยีตอเลาะ ตำแหน่งประธานกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๘๘๕,๖๖๔.๒๗ บาท ๒.๔) นายรอมซี ต้นหยงมัสยามา ตำแหน่งรองประธานกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๑๐๑,๙๖๕ บาท ๒.๕) นายอับลวาทะ ดุลยพินิจ ตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท ๒.๖) ผู้ฟ้องคดี รับผิดชอบจำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท โดยหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากนางสุพิทยา เมื่อนำมารวมกับจำนวนเงินที่ผู้ฟ้องคดีและบุคคลที่เกี่ยวข้องได้ชดใช้ไว้เกินจำนวนความเสียหาย ให้คืนเงินส่วนที่ได้รับชำระไว้เกินให้แก่ผู้ฟ้องคดีและบุคคลที่เกี่ยวข้องดังกล่าวตามสัดส่วนแห่งความรับผิดชอบที่ได้ชำระไว้ของแต่ละคนต่อไป ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ๑ พิเศษ/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๗๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๖ แต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อทำหน้าที่พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาแล้วเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดทางละเมิด เป็นเงินจำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท ขอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นชอบด้วยและให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี พร้อมกับได้มีหนังสือ ที่ นธ ๗๖๙๐๑/๑๘๖ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เนื่องจากเห็นว่า เมื่อนับระยะเวลาจากวันที่เกิดเหตุจนถึงวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ล่วงพ้นกำหนดระยะเวลา ๑๐ ปี นับแต่วันที่มิเหตุแห่งการกระทำละเมิด จึงไม่อาจใช้สิทธิเรียกร้องให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้อีก เพราะขาดอายุความแล้ว ตามมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และหลังจากผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามยังคงยืนยันการสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในความรับผิดทางละเมิด อันเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน จำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ไว้เป็นการชั่วคราวระหว่างการพิจารณา

/๒. ให้เพิกถอน...

๒. ให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน จำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้พิจารณา เนื่องจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเพียงขั้นตอนการดำเนินการภายในของเจ้าหน้าที่ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีผลกระทบต่อสภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีโดยตรงที่จะถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการกระทำดังกล่าวและมีคำสั่งลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๗ ยกคำขอผู้ฟ้องคดีที่ขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ในส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน จำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท ไว้เป็นการชั่วคราวก่อนการพิพากษา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ภูมิภาคที่ ๑๕ (จังหวัดสงขลา) มีหนังสือ ที่ ตผ ๐๐๓๓ สข/๑๗๐๙ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๗ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กรณีได้ตรวจสอบเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๕ เพียงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๔๕ ปรากฏว่า มีการสั่งจ่ายเช็คโดยไม่มีฎีกาเบิกจ่ายหรือหลักฐานให้ตรวจสอบ บางฉบับมีการแก้ไขจำนวนเงินในเช็คและการทุจริตเงินค่าภาษีบำรุงท้องที่ ซึ่งเป็นการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๑ (ซึ่งใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น) ทำให้เงินขาดบัญชี จำนวน ๔,๐๓๐,๐๐๖.๕๒ บาท ปัจจุบันคือ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๗๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๓ และคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๑๕๒/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๕๓ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดในกรณีดังกล่าว คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๔ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ นธ ๗๖๙๐๑/ว ๒๙๘ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕ รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และกรมบัญชีกลางได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๖/๓๐๘๕๐ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อดำเนินการต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องชำระค่าสินไหมทดแทนตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ จำนวน ๗ ราย ดังนี้ ๑) นายสุไลมาน บินดาโอ๊ะ ตำแหน่งหัวหน้าส่วนโยธา

/องค์การ...

องค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๗๔,๘๒๕ บาท ๒) นายอาหะมะ สามูยามา ตำแหน่งประธานกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๙๓๔,๗๑๕.๗๘ บาท ๓) นายกวรี หะยีตอเลาะ ตำแหน่งประธานกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๘๘๕,๖๖๔.๒๗ บาท ๔) นายรอมซี ดันหยงมัสยามา ตำแหน่งรองประธานกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๑๐๑,๙๖๕ บาท ๕) นายอับลวาทะ ดุลยพิณิจ ตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท ๖) ผู้ฟ้องคดี รับผิดชอบจำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท รวมเป็นเงิน ๔,๐๑๓,๓๐๖.๔๖ บาท และ ๗) สำหรับนางสุพิทยา ทิพยรัตน์ ตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง รับผิดชอบเพิ่มเติมจำนวน ๔,๐๑๓,๓๐๖.๔๖ บาท ต่อมา ผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือ ที่ ๑ พิเศษ/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งให้ชำระค่าสินไหมทดแทน ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเป็นผู้ออกคำสั่งทางปกครอง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๗๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๖ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ นธ ๗๖๙๐๑/๑๘๖ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชำระค่าสินไหมทดแทนไม่อาจใช้บังคับได้ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีจะกระทำละเมิดหรือไม่ก็ตาม แต่เมื่อนับตั้งแต่วันเกิดเหตุถึงวันที่ออกคำสั่งเป็นเวลา เกินสิบปี คดีจึงขาดอายุความ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๘ แล้ว นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๐ บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิด ต่อหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้นอยู่ในสังกัดหรือไม่ ถ้าเป็นการกระทำ ในการปฏิบัติหน้าที่ การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้ามิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และวรรคสอง บัญญัติว่า สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ ทั้งสองประการตามวรรคหนึ่ง ให้มีกำหนดอายุความสองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิด และรู้ตัวเจ้าหน้าที่ ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน... ซึ่งมีข้อพิจารณา ดังนี้ (ก) ผู้ฟ้องคดี เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ข) ขณะเกิดเหตุ ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ เป็นผู้มีหน้าที่ลงลายมือชื่อในเช็คร่วมกับบุคคลอื่น มีหน้าที่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๑ (ค) เมื่อมาตรานี้ได้บัญญัติให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ ซึ่งให้ หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่หน่วยงานของรัฐ

/มาใช้...

มาใช้บังคับเป็นการเฉพาะแล้ว จะนำบทบัญญัติว่าด้วยความรับผิดชอบใช้คำสั่งใหม่ทดแทน อันเกิดจากการทำละเมิด ตลอดจนอายุความประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๘ มาใช้บังคับไม่ได้ (ง) อายุความ เริ่มนับตั้งแต่วันที่นายกองค้การบริหารส่วนตำบลบองอ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงนามวินิจฉัยสั่งการในสำนวนการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ คือ วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ และได้ออกคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ เรื่อง ให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องชำระค่าสินไหมทดแทน เมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ซึ่งอยู่ในเวลา สองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน กรณีจึงยังไม่ขาดอายุความ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง ชำระค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว มีผลใช้บังคับได้ ข้ออ้างตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีประเด็นนี้ฟังไม่ขึ้น นอกจากนี้ ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๙ ได้บัญญัติไว้ว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้ หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี... กรณีตามคดีนี้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้วินิจฉัย ให้ยกอุทธรณ์ เนื่องจากเห็นว่าไม่มีเหตุผลที่จะเปลี่ยนแปลงคำสั่งได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ทั้งสองประเด็น ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เห็นชอบกับผลการวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ นธ ๗๖๙๐๑/๑๘๖ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ หากนับเวลาตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีทราบคำวินิจฉัยอุทธรณ์ คือ วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ จนถึงวันฟ้องคดีนี้ คือ วันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๗ เป็นเวลา ๒๖๙ วัน ซึ่งเกินกว่า เก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว ประกอบกับระเบียบของที่ประชุมใหญ่ ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๓๐ กำหนดไว้ว่า การฟ้องคดีต่อศาลปกครองต้องยื่นฟ้องภายในกำหนดระยะเวลาและตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๙... และวรรคสอง กำหนดว่า คำฟ้องที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ให้ศาลมีคำสั่งไม่รับไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ศาลเห็นว่าคดีนั้น เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่น... เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลา การฟ้องคดีแล้ว และคดีไม่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจ ฟ้องคดีนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ มีผลบังคับใช้ และผู้ฟ้องคดีไม่มีอำนาจฟ้อง ขอให้ศาล มีคำพิพากษายกฟ้อง

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า กรณีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นก่อนว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ออกคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท เป็นการใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนภายในกำหนดอายุความ ตามกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มีลักษณะเป็นบทบัญญัติหลักการทั่วไปว่า สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดนั้น ขาดอายุความเมื่อพ้นปีหนึ่งนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ ค่าสินไหมทดแทนหรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันทำละเมิด แม้มตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ จะบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะว่า ในกรณีที่ เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ หรือมิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ก็ตาม สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ ให้มีกำหนดอายุความสองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐที่เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน และกรณีที่หน่วยงานของรัฐเห็นว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่ต้องรับผิด แต่กระทรวงการคลังตรวจสอบแล้วเห็นว่าต้องรับผิด ให้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนนั้นมีกำหนด อายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลังก็ตาม แต่บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวเป็นกฎหมายพิเศษมีข้อความขัดหรือแย้งกับมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปและมีผลเป็นการยกเว้น บทบัญญัติมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ก็เฉพาะแต่ในส่วนที่ กำหนดให้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดขาดอายุความเมื่อพ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่ ผู้เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเท่านั้น หาได้มีข้อความ ขัดหรือแย้งกับมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมีผลเป็นการยกเลิก มาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในส่วนที่กำหนดว่า สิทธิเรียกร้อง ค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดขาดอายุความเมื่อพ้นกำหนดสิบปีนับแต่วันทำละเมิดโดยปริยาย แต่อย่างใดไม่ และแม้อันต่อมา มาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณา คดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จะบัญญัติไว้เป็นการทั่วไปว่าการฟ้องคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิด หรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจ ตามกฎหมายหรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่ กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ให้ยื่นฟ้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดีหรืออีกนัยหนึ่งก็คือให้ยื่นฟ้องคดีภายในหนึ่งปี

/นับแต่วันที่...

นับแต่วันที่ผู้เสียหายได้รู้หรือควรรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้ที่จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน แต่ไม่เกิน สิบปีนับแต่วันทำละเมิด แต่บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปก็มิได้มีเจตนารมณ์ ที่จะให้ยกเลิกมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นกฎหมายพิเศษ ดังนั้น จึงต้องถือว่าในกรณีที่เจ้าหน้าที่ตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ด้วย กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐตามนัยมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และเป็นหน่วยงานทางปกครองตามนัยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ด้วย ในการปฏิบัติหน้าที่โดยการกระทำของเจ้าหน้าที่ที่เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่หน่วยงานของรัฐนั้น เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายในการออกกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือกระทำการอื่นใด หรือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ล่าช้าเกินสมควร หน่วยงานของรัฐที่เสียหายจะต้องใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน จากเจ้าหน้าที่โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความผิดทางละเมิด ของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ชำระค่าสินไหมทดแทนภายในสองปีนับแต่วันที่ หน่วยงานของรัฐที่เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลังในกรณีที่ หน่วยงานของรัฐเห็นว่าเจ้าหน้าที่ไม่ต้องรับผิด แต่กระทรวงการคลังตรวจสอบแล้วเห็นว่าต้องรับผิด แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันทำละเมิด ดังนั้น ไม่ว่าจะกรณีจะเป็นประการใดก็ตามหน่วยงานของรัฐที่เสียหาย ก็ไม่อาจใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดตนเมื่อพ้นกำหนด สิบปีนับแต่วันที่เจ้าหน้าที่ผู้นั้นกระทำละเมิดซึ่งเป็นอายุความที่ยาวที่สุดที่กฎหมายกำหนดให้ ผู้เสียหายใช้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้ที่กระทำละเมิดตนได้ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เหตุแห่งการออกคำสั่งที่พิพาทมาจากผลการตรวจสอบสืบสวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ภูมิภาคที่ ๑๕ สงขลา และผลการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า การกระทำการทุจริตของ นางสุพิทยา ทิพย์รัตน์ ตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ซึ่งอยู่ภายใต้ การควบคุมดูแลของผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้บังคับบัญชา โดยการแก้ไขจำนวนเงินในเช็คและเบิกเงิน ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว เป็นผลให้มีเงินขาดบัญชี ได้กระทำในขณะที่ผู้ฟ้องคดี ดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาก่อนที่ผู้ฟ้องคดีได้โอน (ย้าย) ไปดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลร่มไทร อำเภอสุคริน จังหวัดนราธิวาส ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๕๕/๒๕๔๔ ลงวันที่

/๓ ธันวาคม...

๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำละเมิดอันเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายอย่างช้าที่สุดต้องก่อนวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ กรณีเช่นว่านี้หากนับระยะเวลาตั้งแต่วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ อันเป็นวันที่ถือว่าผู้ฟ้องคดีทำละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จนถึงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ เป็นระยะเวลา ๑๑ ปี ๑ เดือน ๔ วัน จึงเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดจากมูลละเมิดเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันทำละเมิดตามมาตรา ๑๙๓/๙ และมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบมาตรา ๓ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ เฉพาะส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเป็นคำสั่งที่ออกโดยขัดต่อมาตรา ๔๔๘ ประกอบมาตรา ๑๙๓/๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คำสั่งดังกล่าวจึงไม่มีผลใช้บังคับกับผู้ฟ้องคดี

สำหรับข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ว่า กรณีตามคดีนี้ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ เนื่องจากเห็นว่าไม่มีเหตุผลที่จะเปลี่ยนแปลงคำสั่งได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้นทั้งสองประเด็น ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้เห็นชอบกับผลการวินิจฉัยของคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ และได้มีหนังสือ ที่ นธ ๗๖๙๐๑/๑๘๖ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้รับเอกสารดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ หากนับเวลาตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีทราบคำวินิจฉัยอุทธรณ์ คือ วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ จนถึงวันฟ้องคดีนี้ คือ วันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๗ เป็นเวลา ๒๖๙ วัน ซึ่งเกินกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว ประกอบกับระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๓๐ ได้กำหนดไว้ว่า การฟ้องคดีต่อศาลปกครองต้องยื่นฟ้องภายในกำหนดระยะเวลา และตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และวรรคสอง กำหนดว่า คำฟ้องที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ให้ศาลมีคำสั่งไม่รับไว้พิจารณาและสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เว้นแต่ศาลเห็นว่าคดีนั้นเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่น... เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว และคดีไม่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้องคดี นั้น เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ๑ พิเศษ/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๕

/มกราคม...

มกราคม ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ นธ ๗๖๙๐๑/๑๘๖ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว แต่ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบนั้นได้ระบุวิธีการ ยื่นคำฟ้องและระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องไว้ ทั้งไม่ปรากฏว่ามีการดำเนินการแจ้งวิธีการยื่นคำฟ้อง และระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องใหม่ให้ผู้ฟ้องคดีทราบในภายหลัง ระยะเวลาในการยื่นคำฟ้องคดีนี้ จึงต้องขยายออกไปเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ คือ ขยายจากวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๖ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ออกไปเป็นหนึ่งปีจนถึง วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๗ ตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีภายในกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ส่วนข้ออ้างอื่น ๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น เห็นว่า ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย เพราะไม่มีผลเปลี่ยนแปลง คำวินิจฉัยดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้น และพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ เฉพาะส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันออกคำสั่งดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ว่า บทบัญญัติมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ น่าจะใช้บังคับกับคู่พิพาทระหว่างเอกชนกับเอกชน หน่วยงานของรัฐกับเอกชน หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกับเอกชน หรือคู่พิพาทอื่นใด ในลักษณะที่ไม่ใช่ เป็นข้อพิพาททางปกครอง เนื่องจากกรณีเหล่านี้เมื่อเกิดเหตุละเมิดขึ้นแล้ว ผู้เสียหายก็สามารถที่จะ รู้ตัวผู้จะพึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้โดยง่ายว่าผู้ใด องค์กร หรือนิติบุคคลใด จะเป็นผู้รับผิดชอบ จึงได้กำหนดอายุความไว้เช่นนั้น ในขณะที่เดียวกัน หากเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ก่อเหตุละเมิดต่อ หน่วยงานของรัฐ อันถือได้ว่าเป็นข้อพิพาทในทางปกครอง ซึ่งรัฐเป็นผู้เสียหายจึงยากนักที่จะรู้ได้ว่า ผู้รับผิดชอบในความเสียหายจากผลแห่งละเมิดนั้น จะเป็นผู้ใดบ้าง เพราะในความเป็นจริงแล้ว องค์กรของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐแต่ละหน่วยงานย่อมประกอบไปด้วยบุคคลหลายฝ่าย หลายระดับ หลายตำแหน่งหน้าที่ แบ่งการบังคับบัญชากันไปตามลำดับชั้น ซึ่งเมื่อเกิดเหตุการณ์กระทำละเมิดต่อ กฎหมายขึ้นในหน่วยงานแล้ว ผู้ใดบ้างในหน่วยงานจะต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็น สัดส่วนจำนวนเท่าใด ก็จะต้องอาศัยกระบวนการขั้นตอนของการแสวงหาข้อเท็จจริงเพื่อให้เกิด ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย ซึ่งบางกรณีเมื่อความผิดเกิดขึ้นความรับผิดชอบเหล่านั้นอาจถูกปกปิดไว้ไม่ให้

/ผู้ใด...

ผู้ใดรู้จนผ่านไปนานหลายปีหรือบางครั้งความผิดก็อาจเจียบหายไปโดยไม่มีใครล่วงรู้เลยก็ได้ หากเป็นเช่นนี้ความเสียหายก็ย่อมตกอยู่แก่รัฐที่ไม่อาจเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนจากผู้กระทำความผิด หรือผู้เกี่ยวข้องต่อหน่วยงานของรัฐได้ เพราะอาจจะอ้างเหตุว่าคดีขาดอายุความเมื่อพ้นสิบปี นับแต่วันทำละเมิดไปแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่าเพื่อเป็นการแก้ปัญหาดังกล่าวนี้ รัฐจึงได้ประกาศบังคับใช้พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็น บทบัญญัติที่กล่าวถึงบุคคลผู้ต้องรับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทน สิทธิเรียกร้อง อายุความ ตลอดจน กำหนดขั้นตอนของการค้นหาความจริงในความผิดที่เกิดขึ้นว่า ในหน่วยงานของรัฐนั้น ผู้ใดควรจะต้องรับผิดในผลแห่งละเมิดซึ่งจะต้องมีการตั้งคณะกรรมการขึ้นตามระเบียบเพื่อสอบสวน ข้อเท็จจริงในทางละเมิดให้ปรากฏชัดว่าผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาผู้กระทำผิดโดยตรงและ ผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายจะต้องรับผิดกันอย่างไร ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๐ วรรคสอง ได้บัญญัติว่า สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ ตามวรรคหนึ่งให้มีกำหนดอายุความสองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิด และรู้ตัว เจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน โดยไม่มีข้อความว่า หรือเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันทำละเมิดเหมือนความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า ที่ไม่มีข้อความเช่นนี้ เพราะว่าหากบัญญัติความดังกล่าวไว้เมื่อเกิดการกระทำผิดขึ้นในหน่วยงานของรัฐแล้วความผิดไม่ปรากฏขึ้นแก่ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องหรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐช่วยกันปกปิดความผิดไว้ หากจะถือว่าเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันทำละเมิด คดีก็จะขาดอายุความไปเสียสิ้น ซึ่งเป็นเรื่องเสียอย่างยิ่งที่รัฐอาจต้องสูญเสียงบประมาณแผ่นดินหรือ ทรัพย์สินเงินทองที่ไม่อาจเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ต้องรับผิดทางละเมิดได้ เพราะคดีขาดอายุความสิบปีดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า การที่มีบทบัญญัติ มาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ไว้ก็เพื่ออุดช่องว่างของกฎหมายดังกล่าว โดยพระราชบัญญัตินี้มีเจตนารมณ์ว่า ความผิดทางละเมิด จะเกิดมานานกี่ปีก็ตามจะยังไม่เริ่มนับอายุความ ซึ่งย่อมไม่เป็นเหตุที่จะอ้างว่าคดีขาดอายุความ เมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันทำละเมิดได้ แต่อายุความจะเริ่มนับตามที่พระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติเรื่องอายุความไว้เป็นการเฉพาะชัดเจนแล้วว่า สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจาก เจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่งให้มีกำหนดอายุความสองปี นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิด และรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเห็นว่า ข้อพิพาทที่เกิดขึ้นในคดีนี้จึงไม่อาจนำบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๘ มาใช้บังคับได้ คงใช้อายุความตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ที่บัญญัติว่า สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน

/จากเจ้าหน้าที่...

จากเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่งให้มีกำหนดอายุความสองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิด และรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า เมื่อถือตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังกล่าวแล้ว อายุความคดีนี้เริ่มนับตั้งแต่วันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงนามวินิจฉัยสั่งการในบันทึกการสอบสวน ข้อเท็จจริงเรื่องความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ คือ วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ และได้ออกคำสั่ง องค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ให้เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง ชำระค่าสินไหมทดแทน ซึ่งอยู่ภายในเวลาสองปีนับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิด และรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้ต้องจะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน กรณีคำสั่งพิพาทดังกล่าวจึงยังไม่ขาดอายุความ แต่อย่างไร

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ยกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าบทบัญญัติมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เป็นบทบัญญัติที่ต้องใช้บังคับกับทุกกรณี ดังจะเห็นได้จาก ความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๐๘/๒๕๔๒ เรื่องเสร็จที่ ๔๐๓/๒๕๔๘ เรื่องเสร็จที่ ๒๔๔/๒๕๕๑ เรื่องเสร็จที่ ๗๕๗/๒๕๕๒ และคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๕๗๓/๒๕๔๙ ที่ อ. ๕๕๔/๒๕๕๑ ที่ ๔๙๑/๒๕๕๑ และบันทึกคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เรื่องเสร็จที่ ๓๕๒/๒๕๔๗ นอกจากนี้ ในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นว่า หากมีการบังคับใช้ตามบทบัญญัติมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่รัฐ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า หน่วยงานของรัฐมีสิทธิและหน้าที่ที่จะต้อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดเพื่อหาตัวผู้ต้องรับผิดและชดใช้ ค่าเสียหายในกรณีที่ทำให้คดีขาดอายุความ ทั้งนี้ เป็นไปตามบันทึกคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๕๐๘/๒๕๔๒ ซึ่งแนวทางดังกล่าวจะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อหน่วยงานของรัฐ อย่างแน่นอน

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ผู้ฟ้องคดียื่นคำแถลงเป็นหนังสือ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และคู่กรณีไม่ได้แจ้งความ ประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดี ดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ อำเภอรณงะ จังหวัดนราธิวาส หลังจากนั้น ได้โอน (ย้าย) ไปดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลร่มไทร อำเภอสุนทรบุรี จังหวัดนราธิวาส ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๕๕/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดทางละเมิด กรณีปฏิบัติหน้าที่ ราชการด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้มีการทุจริตเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยเมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๔ สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๕ (จังหวัดสงขลา) ได้มีหนังสือ ที่ ตผ ๐๐๓๓ สข/๑๗๐๙ ลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๗ แจ้งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า จากการตรวจสอบสืบสวนกรณีเงินขาดบัญชีประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๕ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรณีส่งจ่ายเช็คโดยไม่มีฎีกาเบิกจ่ายหรือหลักฐานให้ตรวจสอบ และนางสุพิทยา ทิพย์รัตน์ ตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง ซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีในขณะนั้นได้กระทำการ ทุจริตโดยการแก้ไขจำนวนเงินในเช็คและเบิกเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว เป็นผลให้มีเงินขาดบัญชี รวมเป็นเงินจำนวน ๔,๐๓๐,๐๖๖.๕๒ บาท พร้อมกับแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินคดีทางอาญา ทางแพ่ง และทางวินัยกับบุคคลที่เกี่ยวข้องรวมถึงผู้ฟ้องคดีด้วย ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๗๐/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๕๓ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดในกรณีดังกล่าว เมื่อคณะกรรมการฯ ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงแล้วเสร็จและได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดทางละเมิด ตามหนังสือลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๕๔ เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า เห็นควรให้บุคคลที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในมูลละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ ดังกล่าว จึงได้มีหนังสือ ที่ นธ ๗๖๙๐๑/ว ๔๒๘ ลงวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ และหนังสือ ที่ นธ ๗๖๙๐๑/ว ๒๙๘ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕ รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดไปยัง กระทรวงการคลัง ต่อมา กระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลางพิจารณาแล้ว ได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๖/๓๒๙๐๑ ลงวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ และหนังสือ ที่ กค ๐๔๑๐.๖/๓๐๘๕๐ ลงวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕ แจ้งผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า มีเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องได้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐในกรณีปฏิบัติหน้าที่ราชการ ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงและต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามความใน มาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่

/พ.ศ. ๒๕๖๓...

พ.ศ. ๒๕๓๙ ตามสัดส่วนความรับผิดชอบของแต่ละคน หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแยกเป็น ๒ กรณี ได้แก่ ๑) กรณีสั่งจ่ายเช็คโดยไม่มีฎีกาเบิกจ่ายหรือหลักฐานให้ตรวจสอบและกรณีแก้ไขจำนวนเงินในเช็ค จำนวน ๑ ราย คือ นางสุพิทยา ทิพย์รัตน์ ให้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวน เป็นเงินจำนวน ๔,๐๑๓,๓๐๖.๔๖ บาท และ ๒) กรณีลงนามสั่งจ่ายเช็คโดยไม่ใช้ความระมัดระวังในการตรวจสอบให้ดีว่ามีฎีกาและเอกสารหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายโดยถูกต้องครบถ้วนตามระเบียบและมีหนี้ที่จะต้องชำระหรือไม่ อันเป็นช่องทางให้มีการกระทำทุจริตเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้โดยง่าย พฤติการณ์ถือเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงซึ่งต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากเช็คแต่ละฉบับที่แต่ละคนลงลายมือชื่อโดยให้รับผิดชอบคนละส่วนเท่า ๆ กัน ตามความในมาตรา ๑๐ ประกอบกับ มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยแยกตามสัดส่วนแห่งความรับผิด ดังนี้ ๒.๑) นายสุไลมาน บินดาโอะ ตำแหน่งหัวหน้าส่วนโยธา องค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๗๔,๘๒๕ บาท ๒.๒) นายอาหะมะ สามูยามา ตำแหน่งประธานกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๙๓๔,๗๑๕.๗๘ บาท ๒.๓) นายการี หะยือดอเลาะ ตำแหน่งประธานกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๘๘๕,๖๖๔.๒๗ บาท ๒.๔) นายรอมซี ต้นหยงมัสยามา ตำแหน่งรองประธานกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๑๐๑,๙๖๕ บาท ๒.๕) นายอับลุวาหะ ดุลยพินิจ ตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท และ ๒.๖) ผู้ฟ้องคดี ตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ รับผิดชอบจำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท โดยหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากนางสุพิทยา เมื่อนำมารวมกับจำนวนเงินที่ผู้ฟ้องคดีและบุคคลที่เกี่ยวข้องได้ชดใช้ไว้เกินจำนวนความเสียหาย ให้คืนเงินส่วนที่ได้รับชำระไว้เกินให้แก่ผู้ฟ้องคดี และบุคคลที่เกี่ยวข้องดังกล่าวตามสัดส่วนแห่งความรับผิดที่ได้ชำระไว้ของแต่ละคนต่อไป ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ที่ ๑ พิเศษ/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๗๔/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๖ แต่งตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อทำหน้าที่พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้วเสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดทางละเมิด เป็นเงินจำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เห็นชอบด้วยและให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี พร้อมกับได้มีหนังสือ ที่ นธ ๗๖๙๐๑/๑๘๖ ลงวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งองค์การบริหาร

/ส่วนตำบล...

ส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ และผลการพิจารณาอุทธรณ์กรณีดังกล่าว เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้ออน (ย้าย) ไปดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลร่มไทร อำเภอสุคิริน จังหวัดนราธิวาส ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๔ เมื่อนับระยะเวลาจากวันที่เกิดเหตุละเมิดจนถึงวันที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ล่วงหน้า กำหนดระยะเวลา ๑๐ ปี นับแต่วันที่มิเหตุแห่งการกระทำละเมิด จึงไม่อาจใช้สิทธิเรียกร้อง ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้อีก เพราะขาดอายุความแล้วตามมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และหลังจากผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังคงยืนยันการสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ในความรับผิดทางละเมิด อันเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว โดยศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้ว มีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ เฉพาะส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เห็นด้วย จึงอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิด ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงินจำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท เป็นคำสั่งที่ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดนั้น ท่านว่าขาดอายุความเมื่อพ้นปีหนึ่ง นับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือเมื่อพ้นสิบปี นับแต่วันทำละเมิด และมาตรา ๑๙๓/๙ บัญญัติว่า สิทธิเรียกร้องใด ๆ ถ้ามิได้ใช้บังคับภายใน ระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด สิทธิเรียกร้องนั้นเป็นอันขาดอายุความ ประกอบกับพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้นอยู่ในสังกัด หรือไม่ ถ้าเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้ามิใช่การกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ให้บังคับ ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และวรรคสอง บัญญัติว่า สิทธิเรียกร้อง

/ค่าสินไหมทดแทน...

ค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ทั้งสองประการตามวรรคหนึ่ง ให้มีกำหนดอายุความสองปี นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ ผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน และกรณีที่หน่วยงานของรัฐเห็นว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่ต้องรับผิดชอบ แต่กระทรวงการคลังตรวจสอบแล้ว เห็นว่าต้องรับผิดชอบ ให้สิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนนั้นมีกำหนดอายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่ หน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลัง และมาตรา ๑๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่ เจ้าหน้าที่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนที่หน่วยงานของรัฐได้ใช้ให้แก่ผู้เสียหายตามมาตรา ๘ หรือในกรณีที่เจ้าหน้าที่ต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเนื่องจากเจ้าหน้าที่ผู้นั้นได้กระทำละเมิดต่อ หน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ ให้หน่วยงานของรัฐที่เสียหายมีอำนาจ ออกคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้นั้นชำระเงินดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนด

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เดิมผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๔ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีโอน (ย้าย) ไปดำรงตำแหน่ง ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลร่มไทร อำเภอสุคิริน จังหวัดนราธิวาส ตามคำสั่งองค์การบริหาร ส่วนตำบลบองอ ที่ ๕๕/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๔ หลังจากนั้น สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๑๕ (จังหวัดสงขลา) ตรวจสอบสืบสวน กรณีเงินขาดบัญชีประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๕ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรณีส่งจ่ายเช็คโดยไม่มีฎีกาเบิกจ่ายหรือหลักฐานให้ตรวจสอบ และนางสุพิทยา ทิพย์รัตน์ ตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง ซึ่งเป็นผู้โต้แย้งบัญชีของผู้ฟ้องคดีในขณะนั้นได้กระทำการทุจริต โดยการแก้ไขจำนวนเงินในเช็คและเบิกเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว เป็นผลให้มีเงินขาดบัญชี รวมเป็นเงินจำนวน ๔,๐๓๐,๐๖๖.๕๒ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดในกรณีดังกล่าว เมื่อคณะกรรมการฯ ดำเนินการสอบข้อเท็จจริงแล้วเสร็จจึงได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า เห็นควรให้บุคคลที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ในมูลละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นชอบตามความเห็นของคณะกรรมการฯ ดังกล่าว จึงได้มีหนังสือรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดไปยังกระทรวงการคลัง ต่อมา กระทรวงการคลังโดยกรมบัญชีกลาง พิจารณาแล้วเห็นว่า มีเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องได้กระทำละเมิด ต่อหน่วยงานของรัฐในกรณีปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงและ ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความในมาตรา ๑๐ ประกอบกับมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติ ความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ ให้ผู้ฟ้องคดี ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนความรับผิดชอบทางละเมิด เป็นเงินจำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท จึงเป็นกรณีที่ เหตุแห่งการกระทำละเมิดอันเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายจากการกระทำ

/ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดี เกิดขึ้นตั้งแต่ในช่วงระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๔ ในขณะที่ผู้ฟ้องคดี ดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลบองหรืออย่างช้าที่สุดก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะโอน (ย้าย) ไปดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลร่มไทร อำเภอสุคริบน จังหวัดนราธิวาส ตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๔ ดังนั้น ระยะเวลานับจากวันทำละเมิดดังกล่าวจนถึงวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คือ วันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ เกินสิบปีแล้ว กรณีจึงเป็นการใช้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิด เมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันทำละเมิด ตามมาตรา ๑๙๓/๙ และมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบกับมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบอง ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ เฉพาะส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะเป็นคำสั่งที่ออกโดยขัดต่อมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๑๙๓/๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คำสั่งดังกล่าวจึงไม่มีผลใช้บังคับกับผู้ฟ้องคดี

ส่วนกรณีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อุทธรณ์ว่า เหตุข้อพิพาทที่เกิดขึ้น ในคดีนี้ไม่อาจนำบทบัญญัติเรื่องอายุความตามมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับ เพราะมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้บัญญัติเรื่องอายุความการใช้สิทธิเรียกร้องให้ใช้ค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ไว้เป็นการเฉพาะแล้ว นั้น เห็นว่า บทบัญญัติตามมาตรา ๑๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นกฎหมายพิเศษ มีข้อความขัดหรือแย้งกับมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปและมีผลเป็นการยกเว้นบทบัญญัติมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ก็เฉพาะแต่ในส่วนที่กำหนดให้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดขาดอายุความเมื่อพ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเท่านั้น หาได้มีข้อความขัดหรือแย้งกับมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และมีผลเป็นการยกเลิกมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในส่วนที่กำหนดว่า สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดแต่มูลละเมิดขาดอายุความเมื่อพ้นสิบปีนับแต่วันทำละเมิดโดยปริยายแต่อย่างใดไม่ กรณีจึงต้องนำบทบัญญัติอายุความอย่างยาว คือ สิบปีตามมาตรา ๔๔๘ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเป็นบทบัญญัติทั่วไปในเรื่องละเมิดมาใช้บังคับกับกรณีนี้ด้วย ไม่เช่นนั้นการออกคำสั่งให้เจ้าหน้าที่รับผิดชอบหน่วยงานของรัฐ

/จากการ...

จากการทำละเมิดก็จะมี การขยายระยะเวลาออกไปโดยไม่มีที่สิ้นสุด อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงฟังไม่ขึ้น

ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลบองอ ที่ ๘/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๖ เฉพาะส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๙๒๐,๔๗๗.๗๙ บาท โดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ออกคำสั่งดังกล่าว นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายสมศักดิ์ ตันตเลขา
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายบุญอนันต์ วรรณพานิชย์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนุสรณ์ วีระภัทรานันท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสัมฤทธิ์ อ่อนคำ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสมภาพ ผ่องสว่าง

